

Bayer Zsolt: Levél, nem tudom, kinek 2.

2013 április 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

2. Francia bogár - „Olvasom, hogy a trágya hajdan csemege volt, a hülye csak hüledez?, ámuldozó, az együgy? csak egyszer?.{...}"

{...} Mellesleg hasonló utat tett meg a francia innocent is, mely egykor csak ártatlant jelentett, ma már bárgyút, együgy?t és ostobát is, s épp ellenkez? utat tett meg a német schlicht, mely ma egyszer?, de valamikor schlecht volt, rossz. Az aggastyán egy csúfnévb?l fejl?dött ki. (…) Povedati az ószlávban beszélni, a magyarban már az povedál, aki fecseg. Hogy a népek egymással egyebütt is hasonló udvariasságot tanúsítanak, arra még számos példát idézhetnék. A spanyolban hablar: beszélni, de a franciában az hableur már nagyzoló, viszont a francia parler, beszélni a spanyolban már annyi, mint locsogni."

Kosztolányi sorai ezek is, a Magyar Nyelv cím? esszéjéb?l. S a mai olvasó eltöpreng azon, hogy micsoda szimbólum reszket a francia innocent szó jelentésváltozásában. Hogy miképpen lesz az ártatlanságból bárgyúság és ostobaság. S hogy ez a mai világunk esszenciája. S eltöprengeni való az is, hogy mi svábbogárnak nevezzük azt a rusnya férget, a németek viszont francia bogárnak. Tüneményes…

„A trágya hajdan csemege volt"; Európa hajdan a szabadság, boldogság, gazdagság volt. Ideát, a fal mögött. Aztán sajnos szembejött a valóság. Szembejött Meillet professzor úr örök lelke. Meillet professzor úr mentora lett a francia nyelvészek és filológusok egész generációjának, azoknak, akik kortársaink voltak, s Meillet professzor úr nyomán azt gondolhatták, hogy a magyar nyelv alsóbbrend? és felesleges, a magyarnak nincs civilizációs teljesítménye, a magyar irodalom semmirevaló.

Meillet professzor nyomán napjainkig tovább él az antant és a kisantant önfelment? világmagyarázata.

S íme: így lettünk ismét Európa megvetettjei. S csak egy pillanatra próbáljuk komolyan venni mindazt, amit ma rólunk sziszegnek s üvöltenek a szellemi nyomorúság önsorsrontó apostolai. Egy pillanatra fogadjuk el, hogy mindenben igazuk van: korlátoztuk az Alkotmánybíróság jogkörét; megnyirbáltuk a sajtószabadságot; megtiltottuk a politikai reklámot a kereskedelmi médiában; jogtalanul nyugdíjba küldtük a bírókat, és a bírósági ügyek áthelyezési jogával ruháztuk fel a Kúria elnökét, miáltal megsértettük a hatalmi ágak szétválasztásának montesquieu-i elvét. Rendben van. És akkor ez most tényleg fasiszta diktatúra? Náci diktatúra? Egyáltalán: tényleg diktatúra? S ha ez diktatúra, akkor mi a neve az észak-koreai rendszernek? Vagy Kubának? Fel tudja fogni egyáltalán a nyugati újságíróhorda, a nyugati „értelmiség", és ez a sok itthoni rémalak, hogy mir?l beszél? Nem, nem tudja felfogni. Fasizmus, nácizmus, rasszizmus, ennyit tud lihegni, mert h?siességre vágyik egy tökéletesen h?stelen, nyomorult, kisszer? és pitiáner korban. A mai Magyarország fasiszta meg náci diktatúra, vagy csak úgy diktatúra? Istenem, mennyire rátok férne fél év nácizmus, aztán mindjárt utána fél év kommunizmus, csak hogy érezzétek a tör?dést! Mennyire jót tenne a világról alkotott tévképzeteiteknek, ha egyszer átélnétek mindazt, ami ellen vívjátok békaegér harcotokat!

Azt mondja a Zsidó Világkongresszus elnöke meg alelnöke, hogy azért tartják Budapesten a kongresszusukat, mert Magyarországon a „legaggasztóbb az antiszemitizmus". Ezt mondják. S még hozzáteszik, hogy azért is, mert

Magyarországon él a legnagyobb számú zsidó közösség, és itt virágzik a zsidó közösségi élet és kultúra. Hát igen. Romániában, Szlovákiában egy szálig kiirtották a zsidóságot az elmondhatatlanul iszonyatos huszadik században. Horthy védte ?ket 1944-ig, majd megmentette a budapesti zsidóságot. Ennek köszönheti létét a legnagyobb számú zsidó közösség. És ez az iszonyatok és elkövetett rettenetes b?nök ellenére tény.

Mégis: egyedül mirajtunk ég a bélyeg. Ha van az ilyesminek egyáltalán fokmér?je, a nácikkal a franciák kollaboráltak a legnagyobb mértékben. Mégis mi vagyunk az „utolsó csatlós”. Persze. A történelmet a gy?ztesek írják. De már olyan régen gy?ztetek. Csak a változatosság kedvéért nem írhatnátok egyszer igazat is?

Franciaországban merényleteket követnek el zsinagógák ellen, a nyílt utcán ölnek meg, vernek meg zsidókat, gyilkolnak meg iskolába igyekv? zsidó gyerekeket. Nálunk egy hülye odalépett egy zsidó rabbihoz az utcán, és azt mondta neki, hogy ? nem szereti a zsidókat. Erre ideszalad a Zsidó Világkongresszus er?demonstrációt tartani, mert nálunk a „legaggasztóbb az antiszemitizmus”.

Áruljátok el: volt már olyan, hogy egyszer, csak egyetlenegyszer életetekben szégyelltétek magatokat?

Mert éppen itt az ideje…

Amúgy: nincs korlátozva az Alkotmánybíróság jogköre. Magyarországon sajtószabadság van. A kereskedelmi médiában a nagy pártok tudnak hirdetni, a kicsik nem, mert nem tudják megfizetni. Ha megtiltják ezekben a politikai reklámokat, az növeli az esélyegyenl?séget a választásokon. A bíróságokon pedig van, ahol évekig tart egy per, máshol pedig unatkoznak, err?l szólt az áthelyezési jog felvetése. Ennyit a fasiszta diktatúránkról.

A nyugatról s itthonról lefestett fasiszta diktatúránk pontosan olyan, mint Meillet professzor úr véleménye a nyelvünkr?l: fizetett politikai gazemberség, amely mögött most a megadóztatott bankok, megadóztatott multik állnak. A Cohn-Bendit-féle idióták pedig azt hiszik, még tart a háborújuk, és a szabadság h?seinek képzelik magukat a trágyadombjukon. A Viviane Reding-féle ostoba technokraták meg nem hisznek semmit sem, csak magasabb polcra akarnak lépni, és együtt úsznak a szennyes árral.

Ennyi maradt mára a büszke Európából.

S maradt még a másodrend?nek tekintett európaiak szemérmetlen kizsákmányolása.

„Van azonban egy lényeges különbség az orosz és a külföldi kizsákmányolók között. Az orosz tudja magáról, hogy igazságtalan, tudatosan marad csirkefogó, mert dúsgazdagon akar élni. A külföldi ezzel szemben teljesen igazságosnak tartja magát, és ebben valahol logikusabb is a gondolkodása az oroszénál, merthogy úgy tartja, jog egyáltalán nem is létezik, hanem csak történelem, azaz a dolgok történelmi menete.”

Ezt Dosztojevszkij írta még 1877-ben, és nekünk üzent vele. S talán azt is említettem már, hogy a történelmet a gy?ztesek írják.

Önmaguknak. Nekünk pedig az lenne a dolgunk, hogy elfogadjuk, kétely és kérdés nélkül, mert a kétely is, a kérdés is: b?n. A „szabadság”, a gy?ztesek szabadságának veszélyeztetése.

„Még a Nagy Péter el?tti id?kben (…) történt, hogy egy modern gondolkodású moszkvai tiszt francia ruhába bújt és európai szablyát kötött az oldalára. Pontosan a sajátunkkal szembeni megvetéssel kellett kezdenünk. S ha err?l a pontról immár két teljes évszázada sem haladtunk sem el?re, sem hátra egy tapodtat sem, hát úgy látszik, ezt a hosszú ácsorgási id?t szabta ki számunkra a sors. Ha ugyan nem nevezhetjük elmozdulásnak azt, hogy mind jobban n?tt bennünk önmagunk megvetése, f?leg, mikor kezdtük egy kicsit alaposabban megérteni Európát. (…) Európa a mi második hazánk, ezt az els?k között hirdetem és hirdettem mindig is. Európa majdnem olyan fontos mindannyiunk számára, mint Oroszország. (…) Orosznak lenni egyet jelent saját nemzetünk lenézésének elvetésével. (…) Amint önmagunkká válunk, végre emberi arculatot öltünk. Ledobjuk mostani majompofánkat, szabad lények leszünk, nem pedig rabszolgák vagy lakájok. Akkor majd emberszámba vesznek, nem tekintenek majd hazátlan, nemzetközi csavargónak, az Európa-imádat, a liberalizmus és a szocializmus semmirekell? bugrisainak.”

Semmit, egyetlen szót sem kell hozzátennünk Fjodor Mihajlovics fenti szavaihoz. Csak az orosz helyett a magyart kell használnunk, és helyben is vagyunk.

Hazaérkeztünk.

És az sem árt, ha tudjuk: ez az Európa már nem az 1877-es Európa. Silányabb, butább, vénebb, álságosabb, képmutatóbb, betegebb, önz?bb és mihasznább. Így aztán helyes, ha mindig szem el?tt tartjuk a kérdést, vajon mennyire kell nekünk ez az Európa, és vajon milyen áron?

S kik vagyunk mi egyáltalán?

„A nomád a maga ura. »Isten, ne segíts, csak csodálkozz« – mondja a vereked? magyar legény. Beéri, ha az Isten semleges tanú. Múltunkban alig van közös m?, nagyjaink magukban dolgoztak, a többi magyar rendszerint csak ártott nekik. Innen a pártos hírünk. Nemzeti csapásként emlegetjük, hogy magyar a magyart elemészti, a bajban is árt egymásnak. Ennek a széthúzásnak azonban nagyobb a híre, mint a kára. A civódás persze a magyarnak is ártott, de nemzetféltés tette költ?vé, a nemzethalál volt a múzsája. A magyar mégis él. Sose tanult a múltból, mindenki a maga urának tartja magát, távoli nagy urat: kánt, vezért, királyt még elismer, s?t kíván, de munkatársat nem. A »cimbora« és a »pajtás« szó százszor melegebben süt a magyar nyelvben, mint a sorstárs, néptárs, vagy maga a barát szó. (…) De a pártoskodás csak addig nem árt neki, amíg hatalmon van. A magyar egyetértés nélkül is jól kormányoz, idegen uralom alatt azonban védtelen. Amíg fajtájából való a kán, a vezér, a király, sose megy szét a nyáj. De idegen népek közt egyszerre lecsúszik a leggyöngébbek közé. A magyar már volt példaadó és uralkodó kisebbség a maga országában, de kifosztott, diderg? kisebbség, ha idegen az ura.”

Hát akkor ideje van annak is, hogy Cs. Szabó Lászlót olvassunk, és vegyük komolyan, helyezzük el a magunk korában az olvasottakat. Helyezzük el végre önmagunkat. És eszünkbe se jusson szégyenkezni.

Most nincs miért.

Most másoknak van szégyellnivalójuk. Azt akarják velünk elszégyelltetni. S már megint feláldoznának bennünket, feláldoznának bárkit a saját b?neikért.

De bele fognak pusztulni a hazugságaikba és a gyávaságukba. Nem lesz kár értük.

Bayer Zsolt - magyarhirlap.hu

Ajánló